

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/1179/2015
Identifikačné číslo spisu:	7707214426
Dátum vydania rozhodnutia:	17.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7707214426.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ I., bývajúcej v R., 2/ W., bývajúceho v I., obaja zastúpení JUDr. Jánom Kožuškom, advokátom v Michalovciach, ul. Sama Chalútku č. 18, proti žalovaným 1/ W., bývajúcemu v I., 2/ I., bývajúcej v I., 3/ W., bývajúcej v F., zastúpenej JUDr. Miroslavom Hospodárom, advokátom v Michalovciach, Nám. slobody č. 13, 4/ I., bývajúcemu v W., 5/ I., bývajúcemu v W., 6/ J., bývajúcemu v W., 7/ D., bývajúcemu v W., o určenie predmetu dedičstva, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 13 C 104/2007, na dovolanie žalovanej 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. februára 2015 sp. zn. 4 Co 90/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná 3/ je povinná zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania vo výške 81,31 eur k rukám advokáta do 3 dní.

Odôvodnenie

Právna predchodkyňa žalobcov, I. (ktorá v priebehu konania XX. I. XXXX zomrela), sa žalobou doručenou Okresnému súdu Michalovce 13. júla 1994 domáhala pôvodne určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej ako mpč. XXX/XXX - roľa vo výmere 7643 m² zapísanej v pkn. vl. č. XXX kat. úz. W..

Okresný súd Michalovce, po pripustení zmeny žaloby, v poradí štvrtým rozsudkom zo 6. novembra 2012 č.k. 13 C 104/2007-142 určil, že do dedičstva po zomrelej I., rod. H., patrí v celosti parcela registra E č. XXXX/XXX - orná pôda o výmere 7246 m² zapísaná na LV č. XXX kat. úz. W. a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v sume 1.174,84 eur na účet právneho zástupcu do troch dní. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 115 a § 116 ods. 1, 2 zák. č. 141/1950 Zb., vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že predmetná parcela zodpovedá pôvodnej mpč. XXX/XXX zapísanej v pkn. vl. č. XXX kat. úz. W., ktorú C. s manž. I. rod. C. nadobudli kúpnu zmluvou z 19. februára 1929 od I. s manž. I. už vo vydelenom stave ako ornú pôdu vo výmere 2.125 siah a následne kúpnu zmluvou zo 14. augusta 1951 č. XXXX/XXXX predali I. (S.) svoje podiely vedené pod B7a/, b/ na parc. mpč. XXX/XXX za 20.000,-

Kčs. K zápisu tejto zmluvy do pozemkovej knihy nedošlo a z dedičského rozhodnutia býv. Štátneho notárstva v Michalovciach sp. zn. D 519/81 je zrejmé, že aj napriek predaju naďalej táto parcela, alebo tento podiel predmetnej parcely bol vedený na právnych predchodcov žalovaného 2/ a bola predmetom dedenia, pričom právna predchodkyňa žalovaného 1/, I. rod. N., vo svojej výpovedi pred súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 656/1994 na pojednávaní konanom 20. septembra 1994 uznala vlastnícke právo právnej predchodkyne žalobcov, keď potvrdila, že predmetnú nehnuteľnosť získala právna predchodkyňa žalobcov od jej starej matky I. rod. G.. Súd prvého stupňa vychádzajúc aj z judikatúry Uhorského práva, ktoré platilo na území Slovenska do 31. decembra 1950, a stanoviska býv. najvyššieho súdu zverejneného pod č. Úr. Zb. 911, podľa ktorého „ak dôjde medzi spoluvlastníkmi k dohode o rozdelení spoluvlastníctva s následným užívaním ako podelenej nehnuteľnosti, tento stav má dopad nielen na užívanie, ale aj na vlastníctvo a účastníci takejto dohody sa stávajú vlastníkmi takto podelených nehnuteľností“, dospel k záveru, že došlo k reálnej delbe ešte pred rokom 1951, t.j. za účinnosti bývalého Uhorského práva, a teda predmetná sporná parcela bola užívaná už na základe takejto reálnej delby nadobúdajúcimi vlastníkmi. Pretože ku kúpe predmetnej nehnuteľnosti pôvodnou žalobkyňou došlo ešte v roku 1951, súd posudzoval predmetnú vec podľa § 115 a nasl. zákona č. 141/1950 Zb., podľa ktorého podmienkou pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti titulom vydržania bolo preukázanie titulu nadobudnutia nehnuteľnosti, ako aj pokojného a nerušeného užívania s vedomím, že ide o vlastníctvo užívateľa. Súd mal k dispozícii kúpnu zmluvu z roku 1951, z ktorej je nepochybné, že na základe tejto zmluvy došlo k nadobudnutiu predmetnej nehnuteľnosti právnou predchodkyňou žalobcov kúpou od právnych predchodcov žalovaného 2/, N., ktorá zakladá dobromyseľnosť držby právnej predchodkyne žalobcov v zmysle § 115 a nasl. zákona č. 141/1950 Zb. a tým boli splnené podmienky vydržania z jej strany. Vo vzťahu k výmere predmetnej nehnuteľnosti súd prvého stupňa uviedol, že po vykonaní inventarizácie pozemkov v rámci ROEP-u, došlo k úprave výmery tohto pozemku, čo spôsobilo, že došlo oproti zápisu v predchádzajúcej pôvodnej pkn. vl. k úprave jej výmery na terajšiu výmeru 7.643 m², čo zodpovedá aj 2.125 siaham uvedeným ešte v kúpno-predajnej zmluve z roku 1929. Vzhľadom na úspech žalobcov v konaní o trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., keď žalobcom vznikli trovy konania na súdnom poplatku a právnom zastúpení.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej 3/ rozsudkom z 12. februára 2015 sp. zn. 4 Co 90/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v sume 37,66 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a sumu 1.121,63 eur z titulu trov právneho zastúpenia JUDr. Jánovi Kožuškovi do troch dní. Zároveň uložil žalovanej 3/ povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v sume 58,66 eur z titulu právneho zastúpenia JUDr. Jánovi Kožuškovi v tej istej lehote. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa a poukázal na jeho dôsledné a správne odôvodnenie. Uviedol, že postupu súdu prvého stupňa v konaní ani jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatňovaných dôvodov odvolania a rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej vychádza z náležite zisteného skutkového stavu, je vecne správny a správne sú aj dôvody v ňom uvedené. Súd prvého stupňa vykonal potrebné dokazovanie na preukázanie skutkových tvrdení a tieto dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. Za nedôvodné považoval tvrdenie odvolateľky o nepreskúmateľnosti rozsudku pre jeho nezrozumiteľnosť, pretože súd prvého stupňa postupoval dôsledne podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a odôvodnenie rozsudku má všetky zákonom požadované náležitosti. Zdôraznil, že súd prvého stupňa určil, že do dedičstva po neb. poručiťke I. patrí predmetná nehnuteľnosť titulom vydržania a v tejto súvislosti vysvetlil, čo právna teória rozumie pod pojmom vydržanie práva, aké predpoklady musia byť splnené a tiež, že právnym následkom splnenia predpokladov vydržania je nadobudnutie vlastníctva. Skonštatoval, že súd prvého stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými predpokladmi a správne uzavrel, že k vydržaniu došlo už k vydelenej parcele. Skutočnosť, že táto okolnosť nebola zaznamenaná v pozemkovej knihe a neskôr v katastri nehnuteľností a podiely v tejto parcele boli predmetom dedenia neznamená, že k vydržaniu nemohlo dôjsť a práve vydržanie je tým zákonným inštitútom, ktorým sa dáva do súladu stav právny so stavom faktickým. Vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam odvolateľky odvolací súd podrobne vysvetlil dispozičné oprávnenia žalobcu v konaní vyplývajúce mu z ustanovenia § 95 O.s.p. a tiež

povinnosť súdu vysporiadať sa s navrhovanou zmenou návrhu. Podrobne uviedol k akým zmenám v priebehu konania dochádzalo tak na strane žalobcov ako aj na strane žalovaných, predovšetkým z dôvodu úmrtia účastníkov na oboch stranách a následnému nástupníctvu dedičov po poručiťoch do predmetného konania. K námietke odvolateľky týkajúcej sa zmeny petitu odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa uznesením z 26. apríla 2012 pripustil zmenu petitu žaloby, ktorú pôvodne podala žalobkyňa I., z určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na určenie, že táto nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nej, pričom zmenu žaloby navrhli právni nástupcovia žalobkyne a 9. mája 2012 bolo uznesenie o pripustení zmeny petitu žaloby riadne doručené dovolateľke do vlastných rúk a išlo len o znenie výroku žaloby vzhľadom na úmrtie pôvodnej žalobkyne bez toho, aby bola menená právna kvalifikácia alebo skutkové okolnosti, na ktorých bola žaloba založená a stále ide o právnu vec, ktorá začala žalobou pôvodnej žalobkyne ešte 13. júla 1994 v pôvodne označenom konaní Okresného súdu Michalovce 8 C 656/1994 a platia všetky úkony všetkých účastníkov konania, pričom právni nástupcovia týchto účastníkov sú úkonmi svojich právnych predchodcov urobených v tomto konaní viazaní. Zdôraznil, že ak účastník konania zomrel, súd pokračuje v konaní spravidla s dedičmi tohto účastníka alebo s osobou, ktorá podľa výsledku dedičského konania prevzala právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide. Osoba, ktorá nastúpi do konania namiesto doterajšieho účastníka, má v celom rozsahu postavenie doterajšieho účastníka vrátane rozhodovania o trovách konania. Keďže zomrela pôvodná žalobkyňa I., ale aj pôvodná žalovaná 2/ I., došlo k univerzálnej sukcesii (nástupníctvu) a súd musí vyvodíť dôsledky z takého vývoja hmotnoprávných vzťahov, ktoré znamenajú prevod jednotlivého práva a povinností tvoriacich obsah týchto vzťahov. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, ak bez ďalšieho konal s právnymi nástupcami týchto účastníkov, lebo právne nástupníctvo bolo preukázané dedičskými rozhodnutiami. Vzhľadom na charakter sporu, ktorého predmetom je určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohej I., nebolo potrebné zastavovať konanie proti tejto osobe, ako sa mylne domnieva odvolateľka. Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti rozhodnutia týkajúcej sa trov konania odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania, ako aj vyhlášky upravujúcej odmeny a náhrady advokátov a opravil len malú nesprávnosť vo výpočte, avšak v prospech odvolateľky. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcom náhradu trov proti odvolateľke, ktorá podala odvolanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do všetkých jeho výrokov podala dovolanie žalovaná 3/. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., t.j., že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolateľka vidí v tom, že dvaja účastníci konania majú podľa listu vlastníctva svoje podiely v správe Slovenského pozemkového fondu, t.j. mali byť v konaní zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, konkrétne I. rod. C. a I. rod. S.. V tejto súvislosti poukázala na zákon č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách a na zákon č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom. Dovolaťkou namietaná iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) spočíva podľa jej názoru v nesprávnych záveroch súdu týkajúcich sa nadobúdacích titulov a jednotlivých zápisov v evidencii nehnuteľností a ich nesprávnej interpretácii zo strany súdu a to jednak ohľadne kúpnej zmluvy z 19. februára 1929 v určení jej účastníkov a predmetu kúpy, ako aj kúpnej zmluvy zo 14. augusta 1951 v časti predmetu kúpy, ale aj pri skúmaní právneho nástupníctva u jednotlivých podielových spoluvlastníkov. Svoje úvahy, na základe ktorých dospela k namietaným nesprávnostiam podrobne uviedla v dôvodoch dovolania aj s tabuľkovým zobrazením zápisov uvádzaných v pkn. vl. č. XXX. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) podľa dovolateľky potom spočíva v nesprávnom závere konajúcimi súdmi o vzniku reálnej delby nehnuteľností a nenaplnení znakov vydržania, predovšetkým v otázke dobromyseľnosti a oprávnenosti držby, pretože účastníci kúpnej zmluvy z roku 1951 vedeli, že predmetom kúpy sú podiely ku všetkým štyrom parcelám, a nie vyčlenená časť pozemku. Za správny nepovažuje ani výrok o trovách konania, pretože žalobcom nevznikol nárok na ich náhradu z dôvodov uvedených v dovolaní.

Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 3/ navrhli zamietnuť dovolanie z dôvodu, že vyhodnotenie dôkazov prvostupňovým aj odvolacím súdom je v súlade s obsahom spisu aj so zásadami formálnej logiky a súdy riadne uviedli, na základe akých skutočností dospeli k záveru prečo žalobe vyhovel. Z vykonaného dokazovania možno prijať jednoznačný záver, že C. a jeho manželka I., rod. C. zmluvou zo 14. augusta 1951 predávali reálne vyčlenenú časť, teda súdenú parcelu, ktorú získali kúpou v roku 1929 a pôvodná žalobkyňa splnila všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti na základe § 115 a nasl. zákona č. 141/1950 Zb. Zmluva z roku 1951 bola tým titulom, ktorý zakladal dobromyseľnosť žalobkyne a jej držba bola pokojná a nerušená až do čias, keď túto vniesla do družstva. So započítaním vydržacej doby družstva pôvodná žalobkyňa splnila všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti k 14. augustu 1961. Žiadali priznať im náhradu trov dovolacieho konania vo výške 171 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku vo veci samej, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej 3/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej 3/ by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný

subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, d/ až g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Dovolateľka namieta, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., pričom porušenie procesných väd v zmysle tohto ustanovenia videla v tom, že dvaja účastníci konania majú podľa listu vlastníctva svoje podiely v správe Slovenského pozemkového fondu, t.j. mali byť v konaní zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, konkrétne I. rod. C. a I. rod. S..

Podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený.

Dovolateľka túto vadu konania však namieta neopodstatnene, pretože I. účastníčkou konania nebola, keďže v čase začatia konania už nežila (zomrela X. S. XXXX) a účastníkom konania bol jej syn, N. (ktorý v priebehu konania XX. T. XXXX zomrel a na jeho miesto nastúpila jeho dcéra, I.). Rovnako je nedôvodná táto námietka aj vo vzťahu k I., ktorá v čase začatia konania mala spôsobilosť na právne úkony a tiež procesnú spôsobilosť (zomrela X. N. XXXX) a na jej miesto nastúpila jej dcéra I. (ktorá taktiež v priebehu konania XX. N. XXXX zomrela a na jej miesto nastúpil závetný dedič, W.), pričom nepochybne v priebehu celého konania išlo vždy o účastníkov spôsobilých v plnom rozsahu na právne úkony (por. § 7 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) majúcich aj procesnú spôsobilosť. Procesná spôsobilosť fyzickej osoby, teda spôsobilosť samostatne pred súdom konať ako účastník konania, je totožná so spôsobilosťou vlastnými úkonmi nadobúdať práva a povinnosti v zmysle § 8 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Účastník konania stráca procesnú spôsobilosť a schopnosť samostatne konať pred súdom až v dôsledku právoplatného rozsudku súdu o zbavení (obmedzení) spôsobilosti na právne úkony, príp. smrťou.

Pokiaľ dovolateľka v spojení s touto namietanou vadou poukazuje na zákon č. 330/1991 Zb. a zákon č. 180/1995 Z.z., v prejednávanej veci neprichádzalo do úvahy ich použitie, pretože v danej veci sa nejednalo o neznámych vlastníkov, v mene ktorých by pred súdom mal konať Slovenský pozemkový fond.

Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že konanie namietanou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nie je postihnuté.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v § 237 ods. 1 O.s.p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní (por. tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011). V danom prípade bola uplatnená v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné.

K námietke dovolateľky, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže dovolateľkou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je zhodne zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu

(por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej 3/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 3/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia podali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslili. Dovolací súd im priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ich zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 5. júna 2015 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1, § 13 ods. 2 vyhlášky vo výške 64,53 eur, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 8,39 eur)] predstavuje spolu 81,31 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.